

Pregar la Paraula

Temps de Quaresma
Diumenge 3r
15 de març de 2020

Pregària inicial

Oh Déu i Pare nostre!, fes créixer en nosaltres la voluntat de caminar amb les bones obres cap a la trobada del Crist que ve, per tal que Ell ens cridi al seu costat per a posseir a la glòria el regne dels cels. Amén.

Llegeixo la Paraula

Jo 4,5-42

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sincar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: «Dóna'm aigua». Li diu la samaritana: «Com? Vós, un jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?». Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: «Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada». Ella li diu: «Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. D'on la traieu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. Sou més gran vós que no pas ell?». Jesús li respongué: «Els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna». Li diu la dona: «Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou».

Ell li diu: «Vés a cridar el teu marit i torna». La dona li contesta: «No en tinc, de marit». Li diu Jesús: «Tens raó: n'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. Això que has dit: "No en tinc, de marit", és veritat». Ella li diu: «Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem».

Jesús li respongué: «Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adora-reu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat». Li diu la dona: «Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot». Ell li respon: «El Mes-sies sóc jo, que parlo amb tu».

Llavors mateix arribaren els deixebles. S'estranyaren que parlés amb una dona, però cap d'ells no gosà preguntar-li què volia o de què parlava amb ella. La dona deixà estar la gerra i se n'anà al poble a dir a la gent: «Veniu a veure un home que m'ha dit tot el que he fet. No serà el Messies?». La gent sortí del poble i anà a trobar-lo.

Mentrestant els deixebles li deien invitant-lo: «Mengeu, rabí». Però ell els contestà: «Jo, per menjar, tinc un altre aliment que vosaltres no sabeu». Els deixebles es preguntaven entre ells: «És que algú li ha portat menjar?». Jesús els diu: «El meu aliment és fer la voluntat del qui m'ha enviat i acom-plir la seva obra. Vosaltres dieu: "Quatre mesos més i ja serem a la sega". Doncs jo us dic: Alceu els ulls i mireu els camps: ja són rossos, a punt de segar. El segador ja rep la part que li toca i recull el gra per a la vida eterna, perquè s'alegrin plegats el sembrador i el segador. En aquest cas té raó la dita «un és el qui sembra i un altre el qui sega». Jo us he enviat a segar on vosaltres no havíeu treballat. Són altres, que van treballar-hi; vosaltres sou sobrevinguts, en el treball que ells havien fet».

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell per la paraula de la dona que assegurava: «M'ha dit tot el que he fet». Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: «Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món».

Entenc la Paraula

Tenint en compte que a la Bíblia una dona és símbol i encarnació del seu poble, aquesta narració ha d'enfocar-se més en la conversió del poble samarità que no pas en la mateixa samaritana. Segons dades de l'Antic Tes-tament, el poble samarità s'havia format amb cinc tribus que van repoblar Samaria després de ser conquistada per Assíria. Cada tribu va portar els

seus propis déus, encara que després van donar culte a Jahvé, el Déu d'Israel (2 Re 17,24-34).

Al començament del relat, la dona es posa al mateix nivell que Jesús: Tu jueu; jo samaritana (9). Jesús li recorda la seva ignorància (10), suggerint-li el do de l'aigua viva. Dues vegades la dona anomena Jesús com a «Senyor» (11.15), a mesura que augmenta el seu respecte cap a Ell; al final s'inverteixen els papers quan ella li demana d'aquesta aigua viva.

La petició de la dona buscava que Jesús li fes la vida més fàcil. Quan Jesús li parla dels seus cinc marits —els cinc déus originals dels samaritans—, la dona es reconeix pecadora i el reconeix com a profeta (19); no obstant això, en el pla religiós, la dona insisteix que Jahvé és el marit del seu poble, ja que els seus avantpassats, els Patriarques, li havien adorat en terres de Samaria. Jesús anuncia a la dona que en el futur l'adoració no estarà lligada a llocs sinó a una persona, a Ell mateix, el nou Temple de Déu, i serà un culte en esperit i de debò, alguna cosa que prové del cor mogut per Déu i que es revelarà en accions concretes de vida.

La samaritana reconeix Jesús com Messies, ja que Ell l'hi revela. Aquest és l'únic cas en què Jesús revela obertament la seva identitat; ho fa a una dona de raça menyspreada; escull una pecadora i no una santa, perquè Déu sol escollir els darrers. D'aquesta manera, la dona esdevé apòstol i missatgera de la Bona Notícia per a la seva gent. Quan els samaritans conviuen amb Jesús, també l'arriben a reconèixer com Messies, però no només dels jueus, sinó també Messies de tothom (42). Després, Jesús torna a Galilea, i d'aquesta manera l'evangelista tanca el viatge iniciat a 4,3. La dita del rebuig a un profeta a la seva pròpia terra anticipa al rebuig que Jesús experimentarà per part dels seus paisans, en contrast amb l'acolliment dels samaritans.

Medito la Paraula

En el personatge de la samaritana s'hi resumeix el procés de tot creient, amb el qual ens hi podem sentir identificats. Un procés que ve totalment marcat per la trobada personal amb Jesús que s'ha fet present en la nostra vida i ens acompanya en tot moment.

El moment inicial és el de marcar distàncies amb Jesús (com que em demanes aigua a mi?) com qui no vol saber-ne res, com qui no vol complicar-se la vida; per passar a un segon moment d'incredulitat davant del que ens diu (d'on trauràs l'aigua?), reflex de la nostra incredulitat davant la proposta de Jesús que ens sembla una utopia irrealitzable. Poc a poc Jesús es va fent un

lloc en el cor de la samaritana i aquesta descobreix que li pot saciar les seves necessitats més profundes (dóna'm aigua d'aquesta). Però aquí no acaba la cosa, poc a poc la samaritana s'adona que només ell és el que pot omplir de sentit la seva vida, cosa que havia estat buscant de moltes maneres i que no havia trobat (havia tingut cinc "marits"). Fins a arribar a posar en el centre de la pròpia vida a Jesús (Sóc jo, el qui et parla). Això la portarà a ser portadora de la Bona Notícia als seus germans (no deu ser el Messies?).

Repassa el procés que has seguit en la teva vida creient. Dóna gràcies per tot el que has rebut i has pogut donar. Demana-li a Jesús que et doni l'aigua viva que et farà ser una persona nova.

Prego amb la Paraula

A la font de la Vida

Et cantem i et donem gràcies,
Déu nostre i Senyor de la vida:

Com a la dona samaritana, ens ofereixes
una font d'aigua que brollarà dins nostre
per donar-nos la Vida que no s'acaba.

Siguis beneït també, Senyor de la Vida,
perquè el temple que vols per estar-hi,
el temple que tu més t'estimes
és el cor dels teus fills i filles.

I et donem gràcies per tot el que Jesús,
la teva Paraula, ens ha dit de tu.
Per ell sabem que el que a tu t'agrada;
no són les pregàries de rutina sense cor,
sinó l'amor pràctic i concret envers els altres.

Fes que no oblidem mai l'ensenyament de Jesús:
que mantinguem l'amor entre nosaltres,
i siguem sempre fidels al compromís
d'atendre els germans que passen necessitat.

Pregària final

Senyor Jesús, et donem gràcies per la teva Paraula que ens ha fet veure millor la voluntat del Pare. Fes que el teu Esperit il·lumini les nostres accions i ens comuniqui la força per continuar allò que la teva Paraula ens ha fet veure. Fes com Maria, la teva Mare, no sols escoltem, sinó que també posem en pràctica la Paraula. Amén.

Orar la Palabra

Tiempo de Cuaresma
Domingo III
15 de marzo de 2020

Oración inicial

¡Oh Dios, nuestro Padre!, suscita en nosotros la voluntad de andar con las buenas obras al encuentro de Cristo que viene, para que Él nos llame junto a sí en la gloria a poseer el reino de los cielos. Amén.

Leo la Palabra

Juan 4,5-30

En aquel tiempo, llegó Jesús a un pueblo de Samaria llamado Sicar, cerca del campo que dio Jacob a su hijo José: allí estaba el manantial de Jacob.

Jesús, cansado del camino, estaba allí sentado junto al manantial. Era alrededor del mediodía. Llega una mujer de Samaria a sacar agua, y Jesús le dice: —*Dame de beber.* (Sus discípulos se habían ido al pueblo a comprar comida.) La Samaritana le dice: —*¿Cómo tú, siendo judío, me pides de beber a mí, que soy samaritana?* (porque los judíos no se tratan con los samaritanos). Jesús le contestó: —*Si conocieras el don de Dios y quién es el que te pide de beber, le pedirías tú, y él te daría agua viva.* La mujer le dice: —*Señor, si no tienes cubo y el pozo es hondo, ¿de dónde sacas el agua viva?; ¿eres tú más que nuestro padre Jacob, que nos dio este pozo y de él bebieron él y sus hijos y sus ganados?*

Jesús le contesta: —*El que bebe de esta agua vuelve a tener sed; pero el que beba del agua que yo le daré, nunca más tendrá sed: el agua que yo le daré se convertirá dentro de él en un surtidor de agua que salta hasta la vida eterna.* La mujer le dice: —*Señor, dame esa agua: así no tendré más sed, ni tendré que venir aquí a sacarla.* Él le dice: —*Anda, llama a tu marido y vuelve.* La mujer le contesta: —*No tengo marido.* Jesús le dice: —*Tienes razón, que no tienes marido: has tenido ya cinco y el de ahora no es tu marido. En eso has dicho la verdad.* La mujer le dice: —*Señor, veo que tú eres un profeta. Nuestros padres dieron culto en este monte, y vosotros decís que el sitio donde se debe dar culto está en Jerusalén.*

Jesús le dice: —*Créeme, mujer: se acerca la hora en que ni en este monte ni en Jerusalén daréis culto al Padre. Vosotros dais culto a uno que no conocéis; nosotros adoramos a uno que conocemos, porque la salvación*

viene de los judíos. Pero se acerca la hora, ya está aquí, en que los que quieran dar culto verdadero adorarán al Padre en espíritu y verdad, porque el Padre desea que le den culto así. Dios es espíritu, y los que le dan culto deben hacerlo en espíritu y verdad.

La mujer le dice: —*Sé que va a venir el Mesías, el Cristo; cuando venga él nos lo dirá todo.* Jesús le dice: —*Soy yo: el que habla contigo.*

En esto llegaron sus discípulos y se extrañaban de que estuviera hablando con una mujer, aunque ninguno le dijo: «*¿Qué le preguntas o de qué le hablas?*» La mujer, entonces, dejó su cántaro, se fue al pueblo y dijo a la gente: —*Venid a ver un hombre que me ha dicho todo lo que he hecho: ¿será éste el Mesías?* Salieron del pueblo y se pusieron en camino adonde estaba él.

Mientras tanto sus discípulos le insistían: —*Maestro, come.* Él les dijo: —*Yo tengo por comida un alimento que vosotros no conocéis.* Los discípulos comentaban entre ellos: —*¿Le habrá traído alguien de comer?*

Jesús les dijo: —*Mi alimento es hacer la voluntad del que me envió y llevar a término su obra. ¿No decís vosotros que faltan todavía cuatro meses para la cosecha? Yo os digo esto: Levantad los ojos y contemplad los campos, que están ya dorados para la siega; el segador ya está recibiendo salario y almacenando fruto para la vida eterna: y así se alegran lo mismo sembrador y segador. Con todo, tiene razón el proverbio «Uno siembra y otro siega». Yo os envié a segar lo que no habéis sudado. Otros sudaron y vosotros recogéis el fruto de sus sudores.]*

En aquel pueblo muchos samaritanos creyeron en él por el testimonio que había dado la mujer: «*Me ha dicho todo lo que he hecho.*»

Así, cuando llegaron a verlo los samaritanos, le rogaban que se quedara con ellos. Y se quedó dos días. Todavía creyeron muchos más por su predicación, y decían a la mujer: —*Ya no creemos por lo que tú dices, nosotros mismos lo hemos oído y sabemos que él es de verdad el Salvador del mundo.*

Entiendo la Palabra.

Teniendo en cuenta que en la Biblia una mujer es símbolo y encarnación de su pueblo, esta narración debe enfocarse más en la conversión del pueblo samaritano que en la misma samaritana. Según datos del Antiguo Testamento, el pueblo samaritano se había formado con cinco tribus que repoblaron Samaría después de ser conquistada por Asiria. Cada tribu trajo sus

propios dioses, aunque después dieron culto a Yahvé, el Dios de Israel (2 Re 17,24-34).

Al comienzo del relato, la mujer se pone al mismo nivel que Jesús: Tú judío; yo samaritana (9). Jesús le recuerda su ignorancia (10), sugiriéndole el don del agua viva. Dos veces la mujer llama a Jesús «Señor» (11.15), conforme aumenta su respeto hacia Él; al final los papeles se invierten cuando ella le pide de esa agua viva.

La petición de la mujer buscaba que Jesús le hiciera la vida más fácil. Cuando Jesús le habla de sus cinco maridos—los cinco dioses originales de los samaritanos—, la mujer se reconoce pecadora y le reconoce como profeta (19); sin embargo, en el plano religioso, la mujer insiste en que Yahvé es el marido de su pueblo, ya que sus antepasados, los Patriarcas, le habían adorado en tierras de Samaría. Jesús anuncia a la mujer que en el futuro la adoración no estará ligada a lugares sino a una persona, a Él mismo, el nuevo Templo de Dios, y será un culto en espíritu y de verdad, algo que proviene del corazón movido por Dios y que se revelará en acciones concretas de vida.

La samaritana reconoce a Jesús como Mesías, pues Él se lo revela. Éste es el único caso en que Jesús revela abiertamente su identidad; lo hace a una mujer de raza despreciada; escoge a una pecadora y no a una santa, porque Dios suele escoger a los últimos. De este modo, la mujer se convierte en apóstol y mensajera de la Buena Noticia para su gente. Cuando los samaritanos conviven con Jesús, también llegan a reconocerlo como Mesías, pero no sólo de los judíos, sino también de todo el mundo (42). Después, Jesús vuelve a Galilea, y de esta manera el evangelista cierra el viaje emprendido en 4,3. El dicho del rechazo a un profeta en su propia tierra anticipa al rechazo que va a experimentar Jesús por sus paisanos, en contraste con la acogida de los samaritanos.

Medito la Palabra

En el personaje de la samaritana se resume el proceso de todo creyente, con el cual nos podemos sentir identificados. Un proceso que viene totalmente marcado por el encuentro personal con Jesús que se hace presente en nuestra vida y nos acompaña en todo momento.

El momento inicial es el de marcar distancias con Jesús (¿cómo tú me pides agua a mí?) como el que no quiere saber nada de él, que no quiere complicarse la vida; para pasar a un segundo momento de incredulidad ante

lo que nos dice (¿de dónde sacarás el agua?), reflejo de nuestra incredulidad ante la propuesta de Jesús que parece una utopía irrealizable. Poco a poco Jesús se va haciendo un lugar en el corazón de la samaritana y ésta descubre que Jesús le puede saciar sus necesidades más profundas (dame de esa agua). Pero aquí no se acaba todo, poco a poco la samaritana se dará cuenta que sólo él es quien puede llenar de sentido su vida, cosa que estaba buscando de muchas maneras i que no había encontrado (había tenido cinco “maridos”). Hasta llegar a poner en el centro de la propia vida a Jesús (Soy yo, que estoy hablando contigo). Esto la llevará a ser portadora de la Buena Noticia a sus hermanos (¿no será este el Mesías?).

Rezo con la Palabra

Al manantial de la Vida

Te cantamos y te damos gracias,

Dios nuestro y Señor de la vida:

Como a la mujer samaritana, nos ofreces
una fuente de agua que brotará dentro de nosotros
para darnos la Vida que no acaba.

Bendito seas también, Señor de la Vida,
porque el templo donde tú quieres estar,
el templo que tú más aprecias
es el corazón de tus hijos e hijas.

Y te damos gracias por todo lo que Jesús,
tu Palabra, nos ha dicho sobre ti.

Por él sabemos que lo que a ti te agrada,
no son las oraciones rutinarias sin corazón,
sino el amor práctico y concreto hacia los demás.

Haz que no olvidemos la enseñanza de Jesús:
que mantengamos el amor entre nosotros,
y seamos siempre fieles al compromiso
de atender a los hermanos que pasan necesidad.

Oración final

Señor Jesús, te damos gracias por tu Palabra que nos ha hecho ver mejor la voluntad del Padre. Haz que tu Espíritu ilumine nuestras acciones y nos comunique la fuerza para seguir lo que Tu Palabra nos ha hecho ver. Haz que como María, tu Madre, no sólo sepamos escuchar, sino también poner en práctica la Palabra. Amén.